

(המשך מעמוד 37)

נסע לארצות-הברית. נשא שם אשה אמריקאית וגולד לו בן. הפרופסור עבדושי הגיע לביריזית לפני כשנה עם אשתו האמריקאית ובנו בן ה-15, שריף. מאז הפך אחד ממנהיגי הסטודנטים באוניברסיטה, ואחת הדמויות הנערצות שם. הוא מספר שתחת ללמד, הוא עסוק במשך 90% מזמנו בטיפול בבעיות פוליטיות, כמו שכירת עורכי-דין לאנשים הי נעצרים על-ידי הצבא הישראלי, הגשת סיוע רפואי לפצועים ודיונים בנושא הי פלסטיני.

זורים כאחד. חשוב להם שהעולם יידע על המתרחש. הם מוכנים להסתכן, ובלבד שהדבר יובא לידיעת העולם.

„אנחנו

חיוס-אדם!”

חסוכן ישראלי להסתובב כיום בגדה, אך לא לעיתונאים. הפרופסור עבדושי הציע לנו לכתוב שלט עיתונות בערבית, ו להדביקו על זכוכית החלון. הוא כתב עבורנו את השלט בערבית ובאנגלית.

של בית-הקברות. ביקשנו ממנו ושידריך אותנו לביתו של ראש-העירייה. האיש היה מוכן לסכן את בנו ולשלוח אותו, יחד איתנו, לבית ראש-העירייה, אך בנו הבכור טען כי זה מסוכן מדי.

„היורה

מוכר לנו!”

את ביתו של ראש-העירייה, מחמד חסן מלחם, זיהינו לפי מכונית הפולקס וואגן הלבנה שעמדה בפתח. מלחם, גבר

יותר בני עשר. הצבעתי על השלט „עיתונות”, פתחתי את דלת המכונית. ילד אחר כימט פיצח את שימשת הי מכונית באבן.

בעיירה חלחול נעצרנו על-ידי מחסום צה"ל. העיירה היתה נתונה בעוצר. אמרנו שאנחנו נוסעים לקריית-ארבע, והותר לנו לעבור. ואף לעקוף שיירה ענקית של מכוניות ערביות, שכל נוסעיהן הורדו ונבדקו אחד לאחד, תחת איום האלה.

חיילים ישראלים ערכו את הבדיקות. חלקם הורו באוזנינו כי הם שונאים את העבודה, חלקם טענו כי „מוכרחים לנהוג

„הילדים שלנו מאוד מעורים בפוליטיקה,”

אומר ראש-עיריית חלחול, מחמד חסן

מלחם, יש להם תגובה פוליטית וזה

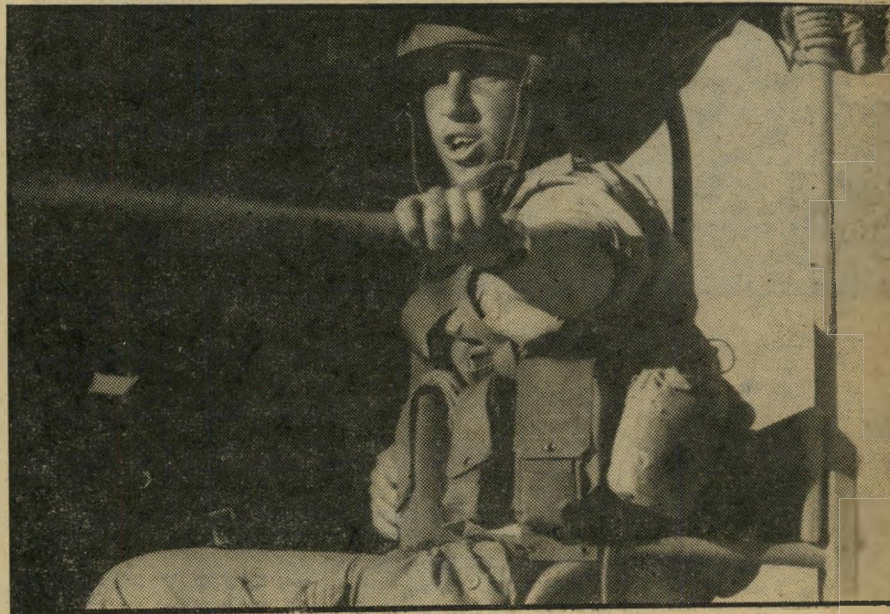
מאד טבעי. אי-אפשר לעצור את זה.”

יפה-תואר וכתול-עיניים, כיבד אותנו ב- קפה. סיפורו היה מאלף. „בשעה שתיים בלילה דפקו על דלת ביתי ואמרו לי ללכת לבית המושל, אלי קידר. תחת מישמר כבד הובאתי לחצר הי מימשל. אמרו לי להכות בחוץ. מתחת למדרגות של הכניסה הראשית. היה לילה קר מאד.

„אחדים מאנשי המועצה, שהובאו גם הם, הוחזקו בחצר, מתחת לסוככי הי גיפים.

בערבים ביד קשה, חלקם נראו מדוכאים. אסור היה לחיילים לדבר איתנו, ואחד אמר מתחת לשפמו: „תיכתבו שהפכו אותנו לחיות-אדם! תכתבו שאנחנו עושים את מה שאנחנו עושים, כי אין לנו ברירה!” המ"כ שלו הגיע וגירש אותנו מהמקום.

בחלחול עצמה היו הרחובות סגורים ומסוגרים, אין יוצא ואין בא. בתוך הי סימטות היה שקט מתוח. כשנכנסנו עם המכונית לסימטה, הציץ ראשו של גבר

היד המונפת

חייל ישראלי מאיים בהנפת יד על ערבי שלא הזדרז לרדת ממכונית לצורך בדיקה. החיילים הישראליים מרבים להניף את האלה, משאיות עמוסות עצירים ערבים נראות נוסעות לכיוון חצר המימשל בגדה. המשאיות מלוות במישמר כבד מלפנים ומאחור, וחיילי צה"ל אינם מאפשרים לצלם.

לדבריו, החליט לעזוב את הקאריירה המצליחה שלו באוניברסיטת סינסינטי, כי זהו הזמן לכל פלסטיני בעולם לעזור לבני-עמו. אומר הפרופסור: „הגעתי מר אוניברסיטה מפוארת לאוניברסיטה בלתי-יודעה, מתוך פטריוטיזם. זה הזמן שבו צריך כל פלסטיני בעולם לבוא לשבת בתוך עמו. לצערי, פלסטינים רבים חוששים לחייהם ואינם מגיעים לכאן. אחרים דואגים לקאריירה שלהם. אך אני מאמין שיבוא יום וכל המשכילים הפלסטינים ישובו למולדת. למען העניין הפלסטיני.”

הפרופסור מבודד-שיער. זקנקן מאפיר מעטר את פניו. הוא מדבר אנגלית אמר ריקאית מובהקת.

„הישראלים ירו בארבעה ילדים בבירי-זית. הבאתי אותם לבית-החולים ברמא-ללה. הישראלים הקיפו את בית-החולים. לא נתנו לאיש להיכנס. אחרי-כך באתי לבקר את הפצועים, וגם לי לא נתנו להיכנס.

„סיפרתי להם שאני רופא. הם לא האמינו לי. האחיות והרופאים של בית-החולים סיפרו גם הם לישראלים שאני רופא, וכך הורשיתי להיכנס והעמדות פנים כאילו אני מטפל בפצועים.

„אחד מהם היה במצב נורא. הרופאים ניסו להציל את חייו ולהוציא כדור שחדר לריאותיו. היתה התרגשות רבה. החולים יצאו למיסדרונות.

„לפתע הביאו את הילד שנורה בחלחול. מצבו היה אנוש. הרופאים נאבקו על חייו. כל אותה עת הוא שר שירים של אש"ף. שלוש שעות רצופות שר שירי ניצחון. בכוחותיו האחרונים אמר לי: „אני רוצה למות בשביל ארצי. אתן את דמי למען ארצי, כעבור זמן קצר מת.

„הבאתי את אנשי הטלוויזיה האמריקאית, איי-בי-סי, שיצלמו את הילד המת. הסתרתתי את המצלמה בתוך סדין לבן, וי-הברחתי את הצלם דרך השער האחורי של בית-החולים, שהעולם יידע! זהו תפקידי, להראות לעולם את הפשעים הנעשים בשטחים הכבושים על-ידי הישראלים! אינני מפחד. הישראלים יודעים שאם יאסרו אותי, זה יתפרסם. אני מכיר את כל העיתונאים הזרים בארץ. אני לא פחד ממאסר.”

בימים שבהם סיירנו בגדה נתקלנו בתופעת חוזרת ונשנית: הערבים מגיישים את מלוא הסיוע לעיתונאים ישראלים

פני הכיבוש

חיילים ישראלים בני שמונה-עשרה ברחובות רמאללה. מצבם של החיילים עדין ביותר. חלקם סולד מהמלאכה המוטלת עליהם. חיילים טוענים

כי הפכו אותם במיסגרת התפקיד חיות אדם. חלק טוען שיש לנהוג בערבים ביד קשה. מרצה חברי-זית טוען כי החיילים הישראליים הפכו בעיקבות הכיבוש תתי-אדם ומתנהגים בצורה מבישה.

„באותו בוקר הותקף אוטובוס של אגד על-ידי תלמידים. המושל יודע שאנחנו נגד ידיו אבנים. הוא יודע גם שזה לא מתפקידנו למצוא את מי שיידה את הי אבנים, ולהעניש אותו. אנחנו לא מימטרה. „בעשר בבוקר שיחררו אותנו, ואז גם פסקו ההפגנות. אך קודם לכן נהרגו נער ונערה.

„אני לא הייתי בהפגנות, כך שאינני

מעבר למעקה של גג. תוך שניה היה הגג מלא גברים. נכנסנו לסימטה אחרת. ליד כניסה לבית עמד ילד. שאלנו אותו היכן בית-הקברות. רצינו להגיע לשם כאשר תתחיל ההלוויה של הילדים שנהרגו יום קודם לכן. כאן שוב נוכחנו בעובדה כי הערבים מעוניינים בעיתונאים. הילד לקח אותנו לביתו. אביו, שהוא רופא ודובר אנגלית רהוט, הראה לנו את מקומו

כשרצינו להוסיף את המילה „עיתונות” בעברית. הציע לנו, לטובתנו, שלא לכתוב את המילים העבריות. השלט לא עזר לנו בחרון. ילדים ערביים הציתו צמיגים וחטמו את הדרך ממערת-המכפלה לירושלים. התקרבנו אל הצמיגים כדי לצלם. עשרות ילדים הת-גפלו על המכונית ואיימו לעשות בגו שפטים. ילדים בני שבע-שמונה, לכל הי